

O tři hodiny později už seděly Sandra s Dominikou v kavárně LeCafé a jen tak nezávazně klábosily o životě v Praze.

„Chci se ti, Dominiko, s něčím svěřit,“ nasměrovala téma hovoru Sandra po chvíli.

„Povídej,“ odpověděla jí se zjevným zájmem.

„Stýkám se s Kristiánem,“ řekla Sandra na rovinu a sledovala její výraz.

Dominika se jen lehce pousmála a podívala se přímo na ni.

„Tak jo, zřejmě chceš o Kristiánovi vědět něco víc, že?“ vytušila.

„Ráda bych. Já vlastně vůbec nevím, na čem s ním jsem,“ přiznala po pravdě a pokračovala.:

„Vlastně ani nevím, jestli tomu můžu říkat vztah. Vidáme se skoro každý den. Cítím, že mezi námi něco je, ale Kristián, jako by se tomu vnitřně bránil.“

„On ti nic neřekl?“ zeptala se mírně překvapeně Dominika.

„Co by mi měl říct?“ zareagovala okamžitě Sandra.

„Nezlob se, Sandro, jestli ti to má někdo říct, tak jedině on. Jsou věci, které jsou pro něj až příliš intimní a Kristián se zřejmě rozhodl, že neříkat ti je hned bude možná lepší. Ale rozhodně on za tohle všechno stojí, protože i přes to, co všechno v sobě nosí, je uvnitř neuvěřitelně krásný a laskavý.“

Sandra začínala chápat, že Dominika zřejmě zná celé Kristiánovo tajemství. A také pochopila, že poznat jej bude chtít svůj čas.

„Mám víc otazníků než před chvílí,“ usmála se Sandra a dodala.: „Ale děkuji ti, že jsi ke Kristiánovi korektní.“

„Jedno jméno ti, Sandro, prozradím,“ odpověděla Dominika po chvílce mlčení. „Valentina Votavová. Tahle žena je ke všemu klíč.“

Valentina Votavová? Došlo Sandře vzápětí. Vždyť je to ona, kdo jí ráno telefonoval. Nechápatě se na Dominiku podívala.

„To je všechno, co ti můžu říct,“ dodala.